

Sygn. akt I C 678/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Sandomierzu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Baran

Protokolant: staż. Anna Ostrowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 listopada 2017r. w S.

sprawy z powództwa Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W.

przeciwko K. B.

o zapłatę

orzeka:

I. oddala powództwo.

II. nakazuje ściągnąć od pozwanego Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Sandomierzu kwotę 315,00 zł (trzysta piętnaście złotych 00/100) tytułem kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 678/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 16 listopada 2017r.

Powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. w pozwie przeciwko K. B. wniesionym do Sądu rejonowego w Sandomierzu w dniu 27 lipca 2017r. (data nadania w placówce pocztowej) domagał się zasądzenia kwoty 40 513,82 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia liczonej od dnia wniesienia pozwu do dnia

Na uzasadnienie zgłoszonego żądania powód podniósł, że wierzytelność dochodzona niniejszym pozwem wynika z umowy o nr (...) zawartej pomiędzy pozwanym a (...) Bank S.A. poprzednio: (...) Bank S.A. Powód wskazał, że pozwany rażąco naruszył umowę w części dotyczącej warunków spłaty i w związku z tym przedmiotowa umowa została wypowiedziana. Powód podniósł, że wobec pozwanego toczyło się postępowanie egzekucyjne prowadzone na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, które jednak nie doprowadziło do wyegzekwowania całości należności stwierdzonej bankowym tytułem egzekucyjnym. Powód na podstawie umowy przelewu wierzytelności zawartej z poprzednim wierzycielem w dniu 1 kwietnia 2014r. nabył wierzytelność wobec pozwanego z prawem do naliczania odsetek. Wierzytelność przysługująca wobec pozwanego zamyka się w kwocie 40 513,82 zł w tym należność główna w wysokości 23 312,69 zł oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 17 201,13 zł, na które składają się przejęte w drodze cesji wierzytelności odsetki wierzyciela pierwotnego naliczane zgodnie z postanowieniami umowy odpowiednio od niezapłaconej kwoty należności głównej wynikającej ze wskazanej umowy oraz odsetki ustawowe naliczane przez stronę powodową. (pozew k. 2-4, odpowiedź na sprzeciw od nakazu zapłaty k. 39 - 46)

Pozwany K. B. w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa w całości i podniósł zarzut przedawnienia roszczenia jak też powołał się na swój stan zdrowia i chorobę psychiczną. (sprzeciw od nakazu zapłaty k.42-47)

W sprawie tej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód K. B. w dniu 24 czerwca 2010r. zawarł z pierwotnym wierzycielem (...) Bank S.A. w W. umowę konsolidacyjnego kredytu gotówkowego o nr (...). Zgodnie z §1 umowy kredyt został udzielony w kwocie 26 491,36 zł z okresem spłaty do 3 lipca 2017r. i z przeznaczeniem na spłatę kredytów i innych udokumentowanych zobowiązań kredytowych kredytobiorcy niezwiązanych z działalnością gospodarczą oraz sfinansowanie dowolnych potrzeb gospodarczych kredytobiorcy. Kredyt w części przeznaczonej na spłatę zobowiązań kredytowych kredytobiorcy został uruchomiony w formie bezgotówkowej przelewem na rachunek zobowiązania podlegającego spłacie. Z kolei środki przeznaczone na dowolne potrzeby konsumpcyjne kredytobiorcy miały zostać uruchomione zgodnie z jego dyspozycją dołączoną do przedmiotowej umowy. Zgodnie z §1 ust. 3 umowa miała wejść w życie w dniu przekazania środków z przyznanego kredytu zgodnie z dyspozycją przekazaną przez klienta, przy czym bank był zobowiązany dokonać obciążenia rachunku kredytu zgodnie z dyspozycją przedłożoną przez klienta w terminie 5 dni roboczych (z wyłączeniem sobót i niedziel) licząc od dnia następnego po dniu zawarcia umowy. Udzielony kredyt w myśl §3 umowy miał zostać spłacony w równych miesięcznych ratach kapitałowo - odsetkowych płatnych 1 dnia każdego miesiąca, w wysokości 572,43 zł z tym zastrzeżeniem, że pierwsza rata będzie ratą wyrównawczą, a jej wartość nie będzie wyższa niż 670,30 zł. Zgodnie z §9 ust. 3 umowy w razie stwierdzenia, że warunki udzielenia kredytu nie zostały dotrzymane lub w przypadku, gdy kredytobiorca nie zapłacił w terminach określonych w umowie pełnych rat kredytu, za co najmniej dwa okresy płatności i nie uregulował należności, mimo upływu 7 - dniowego terminu wyznaczonego w wezwaniu do zapłaty skierowanym do niego listem poleconym bank mógł wypowiedzieć umowę kredytu lub zażądać od kredytobiorcy dodatkowego zabezpieczenia kredytu. Okres wypowiedzenia został ustalony na 30 dni zaś po upływie tego okresu kredytobiorca był zobowiązany do niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami należnymi bankowi za okres korzystania z kredytu.

Powód spłacał raty kredytu w okresie od 1 sierpnia 2010r. do 2 maja 2011r. Ostatnią ratę powód zapłacił za maj 2011r. z terminem płatności do 2 maja 2011r. zaś po tej dacie nie uiszczał żadnych dalszych rat. Przedmiotowa umowa została wypowiedziana ze skutkiem na dzień 9 listopada 2011r. zaś w dniu 24 stycznia 2012r. pierwotny wierzyciel wystawił bankowy tytuł egzekucyjny o nr (...). Postanowieniem z dnia 14 lutego 2012r. w sprawie o sygn. akt I Co 134/12 Sąd Rejonowy w Sandomierzu nadał przedmiotowemu tytułowi klauzulę wykonalności. Na podstawie tego tytułu toczyło się postępowanie egzekucyjne pod sygn. akt KM 592/13, które zostało umorzone postanowieniem z dnia 27 marca 2015r. Z kolei w dniu 1 kwietnia 2014r. pierwotny wierzyciel zawarł z powodem umowę cesji przedmiotowej wierzytelności.

Pozwany jest osobą upośledzoną umysłowo w stopniu umiarkowanym; nadto zaś jest dotknięty chorobą psychiczną w postaci schizofrenii nie zróżnicowanej, której objawy były obecne w dacie zawierania przedmiotowej umowy kredytu. W chwili zawierania tej umowy pozwany znajdował się w stanie wyłączającym świadome powzięcie decyzji i wyrażenie woli.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: wyciągu z ksiąg rachunkowych k. 8, umowy przeniesienia wierzytelności k. 9-12, wyciągu z elektronicznego wyciągu do umowy cesji k.13, wezwań do zapłaty kierowanych do pozwanego k. 14, umowy konsolidacyjnej kredytu gotówkowego nr (...) k. 25-31, zawiadomienia o sprzedaży wierzytelności k. 33, bankowego tytułu egzekucyjnego k. 87 - 88, postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności k.89, postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego k. 89, dowodów wpłat k. 97-99, opinii biegłego z dnia 5.06.2017r. k. 230-234, zeznań powoda k. 123, k. 245.

W sprawie tej Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

W świetle materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie jako niesporne potraktować należy okoliczności faktyczne dotyczące zawarcia przez pozwanego przedmiotowej umowy kredytu tudzież jej treści jak też powstania zaległości w zapłacie zobowiązań wynikających z tej umowy, jej wypowiedzenia oraz wszczęcia postępowania egzekucyjnego. Twierdzenia faktyczne powoda, co do tych okoliczności nie były kwestionowane przez pozwanego, który nie negował, że po 2 maja 2011r. zaprzestał spłaty kolejnych rat kredytu; dodatkowo zaś zostały wykazane przez powoda załączonymi do akt sprawy dokumentami w postaci: umowy kredytowej, bankowego tytułu egzekucyjnego, postanowienia SR w Sandomierzu z dnia 14 lutego 2012r. w sprawie o sygn. akt I Co 134/12 o nadaniu klauzuli wykonalności oraz postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego z dnia 27 marca 2015r.

Tym niemniej jednak w realiach niniejszej sprawy opisana powyżej umowa kredytu nie może stanowić skutecznej podstawy dochodzenia roszczeń, albowiem jest ona bezwzględnie nieważna. Pozwany w chwili zawierania przedmiotowej umowy znajdował się w stanie wyłączającym świadome powzięcie decyzji i wyrażenie woli, który to stan stanowi wadę oświadczenia woli przewidzianą w art. 82 k.c. i skutkuje nieważnością czynności prawnej. Przywołany przepis stanowi, że nieważne jest oświadczenie woli złożone przez osobę, która z jakichkolwiek powodów znajdowała się w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli. Dotyczy to w szczególności choroby psychicznej, niedorozwoju umysłowego albo innego, chociażby nawet przemijającego, zaburzenia czynności psychicznych. Podkreślić należy, że stany opisane w art. 82 k.c. mogą być następstwem przyczyn różnego rodzaju, zarówno o charakterze patologicznym, jak i pozbawionych cech patologii. Najczęściej występującymi przyczynami są różnego rodzaju choroby psychiczne, zaburzenia psychiczne pourazowe, psychozy, otępienie, niedorozwój umysłowy różnych odmian i stopni, stany depresyjne, maniakalne itp., ale również alkoholizm, wysoka gorączka, hipnoza, długotrwałe obłężne choroby, narkomania, agonia. „Stan wyłączający świadome powzięcie decyzji i wyrażenie woli” nie może być rozumiany dosłownie, wobec czego nie musi oznaczać całkowitego zniesienia świadomości i ustania czynności mózgu. Wystarczy istnienie takiego stanu, który oznacza brak rozeznania, niemożność rozumienia posunięć własnych i posunięć innych osób oraz niezdawanie sobie sprawy ze znaczenia i skutków własnego postępowania, nie jest wymagane, by nastąpił zupełny zanik świadomości i ustanie czynności mózgu. Decydujące znaczenie ma, zatem określenie stopnia zmniejszenia udziału świadomości w postępowaniu człowieka, stopnia zaburzenia czynności psychicznych w momencie składania oświadczenia woli.

W realiach przedmiotowej sprawy ustalenia odnośnie tej okoliczności zostały poczynione przez Sąd na podstawie dowodu z opinii biegłego psychiatry. Przedmiotowa opinia - w ocenie Sądu - w całości zasługują na podzielenie, albowiem jest jasna i zupełna, została wydana po osobistym badaniu pozwanego i analizie jego dokumentacji medycznej zaś zawarte w niej wnioski zostały poparte obszerną i logiczną argumentacją. Nadmienić przy tym należy, że żadna ze stron; co tyczy w szczególności strony powodowej, nie złożyła zastrzeżeń do opinii, co uzasadnia wniosek, że obie zgodziły się z zawartymi w niej wnioskami jak też przedstawioną argumentacją.

Skoro zaś pozwany w dacie zawarcia umowy kredytowej tj. w dniu 24 czerwca 2010r. znajdował się w stanie wyłączającym świadome podjęcie decyzji i wyrażenie woli, to skutkiem owej wady jest nieważność złożonego przez niego oświadczenia woli, a tym samym także nieważność wymienionej umowy. Nieważna czynność prawa nie wywołuje zamierzonych skutków prawnych, co oznacza, że po stronie pozwanego nie powstało zobowiązanie do dokonania spłaty kredytu w sposób przewidziany w umowie.

Nie oznacza jednak, że po stronie pozwanego w ogóle nie powstało żadne zobowiązanie, albowiem niespornym jest, że w wykonaniu owej umowy otrzymał on od kredytodawcy określoną sumę pieniężną. Przedmiotowe świadczenie - wobec nieważności tejże umowy - należy ocenić jako nienależne skutkujące bezpodstawnym wzbogaceniem pozwanego kosztem majątku kredytodawcy (art. 410 § 1 i 2 k.c.). Powodowi przysługuje, zatem roszczenie o zwrot kwot faktycznie wypłaconych pozwanemu zaś podstawę ewentualnej odpowiedzialności pozwanego stanowi art. 405 k.c.

Tym niemniej jednak powództwo należało oddalić również i przy zastosowaniu tej podstawy prawnej odpowiedzialności pozwanego ze względu na skutecznie podniesiony zarzut przedawnienia roszczenia. Przedmiotowe roszczenie w oczywisty sposób jest związane z działalnością gospodarczą prowadzoną przez pierwotnego wierzyciela i w związku z tym ulega przedawnieniu z upływem trzech lat od dnia, w którym stało się wymagalne, o czym stanowi

art. 118 k.c. w związku z art. 120 § 1 k.c. Podkreślić tutaj należy, że dla kwalifikacji roszczenia jako związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej w rozumieniu art. 118 k.c. nie ma znaczenia charakter prawny zdarzenia leżącego u jego podstaw - może ono być czynnością prawną, czynem niedozwolonym lub jakimkolwiek innym zdarzeniem - lecz jego bezpośredni związek z działalnością gospodarczą. Odnośnie terminu wymagalności roszczenia o zwrot nienależnego świadczenia, mającego swe źródło w zawarciu nieważnej umowy stwierdzić należy, że obowiązek zwrotu nienależnego świadczenia zalicza się do tzw. zobowiązań bezterminowych, o których mowa w art. 455 k.c., to jest takich, w których termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania. Do przedawnienia takich roszczeń, w szczególności do określenia początku biegu terminu przedawnienia, ma zastosowanie art. 120 § 1 zd. 2 k.c. (OSN z 16 grudnia 2014 r., III CSK 36/14, (...) Lex) Zgodnie z art. 120 § 1 zd.1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia wymagalności roszczenia, przy czym wyjątek od tej zasady został przewidziany w zdaniu drugim przywołanego przepisu, który to wyjątek dotyczący między innymi roszczeń wynikających z zobowiązań bezterminowych, w tym roszczeń o zwrot nienależnego świadczenia. Wymagalność roszczeń tego rodzaju zależy od podjęcia określonej czynności przez wierzyciela, np. wezwania dłużnika do zapłaty. W stosunku do takich roszczeń bieg terminu przedawnienia nie rozpoczyna się ściśle od daty wymagalności ani od daty faktycznego podjęcia przez wierzyciela takiej czynności, lecz od najwcześniejszego dnia, w którym wierzyciel mógł ją podjąć, a więc np. od dnia kiedy najwcześniej mógł wezwać dłużnika do zapłaty. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 kwietnia 2003 r. I CKN 316/01, przy tego rodzaju roszczeniach bieg przedawnienia może rozpocząć się wcześniej niż wymagalność roszczenia. Chodzi, bowiem o to, by dłużnik nie pozostawał w niepewności, co do swej sytuacji prawnej przez nieograniczenie długi czas, do czego może dojść w sytuacji, gdy dokonanie czynności warunkującej wymagalność roszczenia zależy wyłącznie od woli wierzyciela. Przedawnienie jest instytucją mającą na celu przede wszystkim ochronę dłużnika, a nie wierzyciela oraz ochronę ustabilizowanych przez wiele lat stosunków prawnych, dlatego początek biegu terminu przedawnienia musi określać zdarzenie obiektywne, niezależne od woli stron i nawet, jeżeli wymagalność roszczenia zależy wyłącznie od woli wierzyciela (np. od wysłania przez niego wezwania do zapłaty), to termin przedawnienia rozpoczyna się wcześniej niż wymagalność, gdyż rozpoczyna się od dnia, w którym wierzyciel, obiektywnie rzecz oceniając, mógł najwcześniej wezwać dłużnika do zapłaty. Ogólną regułą obowiązującą w zakresie przedawnienia roszczeń jest zasada, że początek biegu przedawnienia jest niezależny od świadomości wierzyciela, co do przysługującego mu roszczenia. W tym zakresie rozstrzyga, zatem tylko obiektywnie ustalony najwcześniejszy możliwy termin wezwania dłużnika przez wierzyciela do wykonania zobowiązania. Takim terminem jest chwila powstania zobowiązania, a więc w przypadku zobowiązania o zwrot nienależnego świadczenia chwila spełnienia tego świadczenia i liczony od tego terminu czas potrzebny dłużnikowi na wykonanie zobowiązania, tj. na zwrot nienależnego świadczenia. Nie ma, więc znaczenia brak świadomości wierzyciela, że uiszczył nienależne świadczenie ani jego przekonanie, że miał możliwość wezwania do zwrotu świadczenia dopiero po uzyskaniu stosownych informacji i świadomości tego, iż świadczenie było nienależne. Zapatrywanie, że bieg przedawnienia należy liczyć dopiero od wezwania do zapłaty, które możliwe jest dopiero od chwili, gdy wierzyciel dowiedział się, że świadczenie było nienależne, jest poglądem przekreślającym całkowicie sens art. 120 § 1 zd. 2 k.c. Gdyby pogląd ten podzielić, to tak samo należałoby liczyć początek biegu przedawnienia o zwrot nienależnego świadczenia, gdyby strona powodowa wykryła fakt nienależnego świadczenia i wezwała pozwanego do zwrotu dopiero po 20 czy 30 latach, co oczywiście przekreśla całkowicie cel instytucji przedawnienia roszczeń. W konsekwencji, dla rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia nie ma zatem znaczenia, kiedy wierzyciel dowiedział się o tym, że świadczenie było nienależne, ani kiedy rzeczywiście wezwał dłużnika do zwrotu nienależnego świadczenia.

W realiach przedmiotowej sprawy oznacza to, że roszczenie pierwotnego wierzyciela o zwrot kwot wypłaconych pozwanemu na podstawie umowy z dnia 24 czerwca 2010r. zaczęło się przedawniać od dnia przekazania na jego rachunek środków pieniężnych z obu tych umów. Datę przekazania na rachunek bankowy tych środków na rachunek bankowy pozwanego należy określić na dzień 2 lipca 2010r.; co wynika z postanowienia §1 ust. 3 umowy, w którym ustalono, że bank był zobowiązany dokonać obciążenia rachunku kredytu zgodnie z dyspozycją przedłożoną przez klienta w terminie 5 dni roboczych (z wyłączeniem sobót i niedziel) licząc od dnia następnego po dniu zawarcia umowy. Skoro zaś dzień 24 czerwca 2010r. przypadał w czwartek, to bieg terminu do przekazania środków pieniężnych rozpoczął się w dniu 25 czerwca 2010r. i bez wliczenia soboty i niedzieli, upłynął z dniem 2 lipca 2010r. Trafności tego ustalenia dowodzi również okoliczność, że termin płatności pierwszej raty kredytu przypadł na 1 sierpnia 2010r.,

co oznacza, że roszczenie o zwrot tych środków przedawniło się najwcześniej z dniem 2 lipca 2013r. zaś najpóźniej z dniem 2 sierpnia 2013r. Nie umknęło uwadze Sądu, że pierwotny wierzyciel podjął działania skutkujące przerwaniem biegu przedawnienia, albowiem wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, wystąpił z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności zaś wreszcie wszczął postępowanie egzekucyjne. Rzecz jednak w tym, że przedmiotowe czynności skutkują przerwaniem biegu przedawnienia wyłącznie wobec pierwotnego wierzyciela tj. zbywcy przedmiotowej wierzytelności; tego zaś skutku nie wywołują wobec aktualnego wierzyciela, albowiem ten podmiot nie legitymuje się statusem banku. Zasadą jest bowiem, że jeżeli bieg terminu przedawnienia uległ przerwaniu, cesjonariusz - wstępując w tę samą sytuację, w której w chwili zbycia wierzytelności pozostawał cedent - zostaje objęty skutkami tej przerwy. Jednakże te ogólne reguły nie mają zastosowania do przerwy biegu przedawnienia, która została spowodowana dochodzeniem roszczeń na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego. W wypadku tego tytułu należy, bowiem przyjąć wyjątek od zasady ogólnej, zgodnie z którą nabywca wierzytelności przejmuje ją w takiej postaci, w jakiej przysługiwała ona zbywcy. Jeżeli podstawę przerwy biegu przedawnienia stanowiła czynność związana z bankowym tytułem egzekucyjnym, skutki tej przerwy powinny zostać uzależnione od charakteru podmiotu, który nabył wierzytelność. Może on powołać się na przerwanie biegu przedawnienia przez cedenta jedynie wówczas, gdy sam mógłby posłużyć się w obrocie bankowym tytułem egzekucyjnym. (OSN z dnia 21 lipca 2017 r., I CSK 6/17, (...) Lex)

Powód, jako nabywca wierzytelności niebędący bankiem, nabył wprawdzie wierzytelność tożsamą z wierzytelnością pierwotnego wierzyciela, lecz nie wszedł w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwaniem biegu przedawnienia i jego rozpoczęciem na nowo. Oznacza to zaś, że już w dacie zawarcia umowy cesji przedmiotowa wierzytelność była przedawniona, albowiem termin przedawnienia roszczenia - przy przyjęciu art. 405 k.c. jako podstawy odpowiedzialności pozwanego - upłynął najpóźniej z dniem 2 sierpnia 2013r.

Zgodnie z art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia chyba, że zrzeka się z korzystania z zarzutu przedawnienia.

W niniejszej sprawie pozwany podniósł skutecznie zarzut przedawnienia roszczenia, który to zarzut - z uwagi na stan psychiczny pozwanego w dacie zawierania umowy - nie może zostać potraktowany jako za nadużycie prawa podmiotowego w rozumieniu art. 5 k.c. Skuteczne podniesienie zarzutu przedawnienia jest wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne. Dla uznania zarzutu przedawnienia za nadużycie prawa, konieczne jest więc wykazanie w szczególności, że beczynność wierzyciela w dochodzeniu roszczenia wynikała z przyczyn wyjątkowych. Jeśli zaś w okresie biegu przedawnienia roszczenia nie istniały zasadnicze, usprawiedliwione przeszkody w zakresie dochodzenia takiego roszczenia przez poszkodowanego, nie może on kwestionować skuteczności zgłoszonego przez dłużnika zarzutu przedawnienia, z powołaniem się na konstrukcję nadużycia prawa. Takim usprawiedliwionym powodem nie jest zmiana stanowiska judykatury w zakresie braku skutków dla nabywcy wierzytelności przerwania przez bank biegu terminu przedawnienia. (OSA w W. z dnia 20 lipca 2017 r., I ACa 738/16, (...) lex)

W tym stanie zaś stanie rzeczy - wobec bezwzględnej nieważności przedmiotowej umowy i skutecznego podniesienia zarzutu przedawnienia, powództwo jako niezasadne należało oddalić w całości, o czym Sąd orzekł w pkt. I sentencji wyroku na podstawie art. 117§2 k.c.

Z kolei w pkt. II wyroku Sąd nakaz ściągnąć od pozwanego Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Sandomierzu kwotę 315,00 zł tytułem kosztów sądowych (wydatków na dowód z opinii biegłego dopuszczony z urzędu, które tymczasowo zostały wyłożone przez Skarb Państwa), o czym orzekł na podstawie art. 83 ust. 1 i ust.2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j.Dz.U.2016.623) w zw. z art. 98§1 k.p.c.

Sędzia:

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce uzasadnień sędziego.
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda oraz pozwanemu; przy czym pozwanemu z pouczeniem o prawie, terminie i sposobie wniesienia zażalenia.